

Naše horolezectví a "ducho-lezectví".

Karel Funk

REMINISCENCE PO DOVOLENÝCH.

Pao-Pchu-C'

Kniha Mistra prostoty - Do hor a přes vody

Někdo se tázal, jak odcházeti do hor. Pao-Pchu-c' pravil: - Ti, kdož míchají léky v zájmu Taa, a ti, kdož odcházejí do ústraní, aby tak unikli zmatkům své doby, musí se tak či onak jednou dostat do hor. Ale ti, kteří neznají pravidla, jimiž se mají řídit všichni, kdož vstupují do hor, přicházejí do neštěstí a mnohdy utrpí újmu.

Traduje se o Goethovi následující epizoda: Na horské procházce měl projít krátkou pěšinkou, podle které bylo z obou stran bláto. Z opačné strany přicházel jeho kritik, nepřítel. Jeden z nich tedy musel do bláta. Kritik mohutné postavy nasupeně pokračoval v chůzi se slovy: Pitomcům se nevyhýbám. Goethe ustoupil stranou s lakonickým konstatováním: Já ano. To byla ovšem specifická situace. Jinak hory sbližují, dávají větší porozumění. Snad i proto se cizí lidé na horách zdraví. Není to hezké – podívat se někomu do očí, pozdravit a sdílet s ním na tuto vteřinku cosi z posvátnosti prostředí? Ono malé a nepovinné pohnutí myšlenek, obličejů a úst, kterým vyjdeme na okamžik ze ztichlého nitra, může dát neznámému člověku kousíček opravdovějšího sdílení, než dejme tomu obvyklá halasná konvenční přání k svátku či narozeninám mezi příbuznými a kolegy. Jsme tam bez své masky, bez touhy udělat na někoho dojem, bez potřeby konverzačního taktizování ve svůj prospěch. Pobytí ve větší nadmořské výšce s někým blízkým může přispět k větší vzájemnému poznání víc než deset sezení u některého psychošamana. Intimní vztahy se mohou pročistit a prohloubit, obohatit o

cennější prožitky a hodnoty, ale i obráceně: rozpadnout se, pokud nevyšly ze souladných hodnot obou partnerů. Touží-li někdo po nějakém změněném stavu vědomí (často ani nevíme, co to je), pak zde můžeme nakročit k té nejúžasnější změně – zjasněnému, průzračnému stavu vědomí. K sobě, ke druhému, k Duchu. Průzračný horský vzduch dává i průzračnější myšlenky a city. Je však dobré o tom vědět a snažit se – jen tak, volně, bez křečovitosti. A malé cvičení: Představujme si, jak naše aurické círy tlaků, strachů, chtivostí, prestiže a podobně rozfoukává horský vítr a prosluňuje horské slunce, aby se odpařily v lásce slunečních mocností. A snad je i poprosme, aby to od nás převzaly a rozpustily. Je to víc než jen zálibně nastavovat sluníčku svou hýčkanou pokožku.

Kdysi jsme v časopisu Gemma, kterému jsem s kamarádem pár let po převratu redaktoroval, uveřejnili článek Lubora Kysučana o cestách do hor. Zmiňuje se, že se na horách nehuláká a nekrade, nýbrž vzájemně pomáhá. Jak to? Prý to vysvětluje tvrzení, které zaslechnul v bulharských horách od starého domorodého horala: Nad dva tisíce metrů sviha nevyšleze. No, možná v Bulharsku ne, ale jinak už i tato jistota padla. Hulvátství se rozpíná nejen plošně do zeměpisné šířky, ale i do výšky.

Když šplhají horolezci na nejvyšší hory se sobeckou chtivostí udělat v něčem svůj osobní rekord a „dobýt“ či „pokořit“ horu - místo aby se jí sami pokořili, místo aby ctili posvátnost ticha a majestátu horských velikánů, když tam bujaře a sebevědomě halasí (i kdyby jen auricky), když nevnímají posvátnost hor, ale jen sebe a svou „psychičku“, „fyzičku“ atd., cosi touto brutalitou v okolí narušují. Jak našlapuje jejich bota na skálu? Jak zatloukají klíny do ní? Jako do materiálu, který slouží k jejich horečně chtěnému cíli – rekordu, vyniknutí, trofeji, triumfu, vítězství. Kolik jich posvátně souzní svou láskou s horami a tuší a ctí jejich duchy? Kolik z nich nejsou násilní dobyvatelé, ale pokorní harmoničtí hosté? Kolik jich se v duchu zeptá před vstupem, je-li jim to vládci hor dovoleno? Nebo o to alespoň poprosí? Nepatrné procento. Chovají-li se k horám urážlivě a mocensky, i kdyby jen mentálně, vyrušuje to z odvěkého majestátního ticha vládce hor – mohutné duchy, naplňující a střežící miliony let jejich klid a posvátnost. Pak pro ně není problém pyšné vetřelce setřást – stačí, aby zařídili, že jim „podřízení“ duchové vody a vzduchu – undiny a sylfidy způsobí náhlou mlhu, sněžení, námrazu či vítr, či několik gnomů vetřelci trošičku sklouzne nohu, a je opět nastoleno ticho a

klid. Pokořena nebyla hora, ale troufalý horolezec. Asi jako když člověk zlikviduje na svém těle drzou obtěžující blechu. Na posvátných bělostných sněžných pláních a šedi skalních masivů, střežících svá odvěká mohutná tajemství, se může pohybovat jen tichý a pokorný tvor, jehož nitro nevyzařuje do čistého a dosud panenského prostředí výšlehy marnivé pýchy a přezíravosti lidských červíčků. Jinak vyrušuje nejen vládce hor, ale působí i nepříjemný rozruch mezi elementárními bytůstky.

Ale nechme už horolezce a obraťme se k sobě. Co naše postoje k mohutnosti duchovních světů a k meditaci? Nadereme se do nich někdy s podobným naladěním? Nemáme jen zvědavost okusit cosi neobvyklého, chtění takto honem patřit mezi „ty duchovní“, kariéristicky se zařadit mezi ty úspěšnější „ducho-lezce“? Nejsme u Pána jen šplhouni, toužící se kamsi vysoko vyšplhat bez náležité niterné a charakterové přípravy?

Na úpatí Mount Everestu i jiných velikánů jsou už tuny odpadků po horolezcích. Podívejme se za sebe – co jsme zanechali mentálně mezi lidmi? Pohleďme na sebe okem a srdcem okolí. Veškerá karmická náprava znamená, že jsme vedeni pouklízet odpadky, které jsme za sebou mezi lidmi zanechali. Jejich stopy někde zůstaly. Rozpoznáme a uděláme-li to sami a rádi, ne ze strachu z karmy, ale z lásky k dobru a pravdě, pak se nad námi občas a snad stále častěji rozklene azur nekonečných nebes a jejich ochrana. Ani mráčky či bouřky nás pak osudově nezlikvidují, ale projasní a zduchapřítomní.

A kolik – pomyslně řečeno – milionů tun mentálního odpadu lidstvo zanechalo Matce Zemi? Už by pod tíhou toho zanikla, zadusila by se, kdyby tyto hory objektivních vín nevzal Kristus k sobě. Subjektivně, osobně, si každý ponese své výchovné následky, ale od toho objektivního nás Kristus zbavil a zbavuje, aby Země mohla opět a opět volně dýchat, oprostěná od prosáknutí hříchem a materialismem všech dob. Kristův sluneční Logos uzavřel svazek se Zemí. Kristus sám vproudil do bytosti Země. Proto říká při pozření produktů Země - obilí a vinné révy: „To je mé tělo! To je má krev!“ I slovní spojení „...šlape po mně nohama...“ či „Kdo jí mé tělo a pije mou krev...“ k tomu poukazují. I proto jedl chléb a pil víno jako symbol svého trvalého sestupu až do zemské úrovně. Toto si máme připomínat, uvědomovat. Jak osvobodivé a prosté! Proto od oné doby můžeme i zde na Zemi (nejen meditačně ze Slunce, jako v dávných dobách) přijímat Krista - „jíst jeho tělo a pít jeho krev...“, prostupovat se jím, prozařovat se jeho láskou, moudrostí a vůlí. Země byla prostoupena

duchem Kristovým, toto je ta proměna, jejíž podstatu theologie nechápe. Při Poslední večeři Kristus poukázal, že Země byla proměněna a prostoupena Jím samým – tedy i obilí a víno jsou od oné doby tělem a krví Kristovou. Takto to chápali i první křesťané, ale od poloviny středověku se toto porozumění vytratilo, až zbylo doslovné zmaterializované pojetí v hrubě hmotném smyslu, ono "proměňování" při mši, které člověku nedává nic hlubšího, tedy je již jen na úrovni pověry a zmechanizované kostelní praktiky. Naše poznání tohoto zprofanování je jeden krok. Ten snazší. Naplňování se skutečným a živým obsahem tohoto spásného a zároveň prostého mysteria je druhý krok, celoživotní.